

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 361/25
12.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Коковића, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву К.бр.42/24 од 13.03.2025. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Коковића, дана 12.06.2025. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Коковића, па се пресуда Вишег суда у Панчеву К.бр.42/24 од 13.03.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К.бр.42/24 од 13.03.2025. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци, и због извршеног једног кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 7 (седам) месеци, а затим је окривљеном узета као утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, на коју је осуђен пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.342/22 од 01.08.2023. године, правноснажна 17.08.2023. године, те је окривљени АА осуђен на јединствену казну

затвора у трајању од 8 (осам) година у коју ће се урачунати време проведено на издржавању казне по пресуди Основног суда у Панчеву К.бр.342/22 од 01.08.2023. године, правноснажна 17.08.2023. године. Према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимања предмета и то предметних оригиналних кутија са лековима, а ослобођен је обавезе плаћања трошкова кривичног поступка за које је одлучено да падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде благовремену жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Петар Коковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвајањем жалбе пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити оптужбе да је извршио кривично дело из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ и кривично дело из члана 246 став 1 КЗ, или тако што ће пресуду преиначити делимично и окривљеног ослободити од оптужбе само за кривично дело из члана 246 став 1 КЗ или за кривично дело из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ и умањити висину досуђене санкције или тако што ће преиначити пресуду само у погледу досуђене санкције коју ће умањити по висини.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.402/25 од 30.04.2025. године, изнео предлог да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована а ожалбена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Петра Коковића, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеном жалбом, пресуду испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, имајући притом у виду и наводе јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалба је неоснована.

Према налажењу овог суда неосновано се жалбом браниоца окривљеног истиче да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, што је поледица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, будући да је пресуда према ставу овог суда како у изреци тако и у образложењу јасна и разумљива, не садржи нејасноће, а у образложењу пресуде су дати јасни и аргументовани разлози о свим чињеницама који су важни за доношење правилне и на закону засноване пресуде, које у свему и овај суд прихвата, при чему је неосновано жалбом истакнуто и да суд у току главног претреса није применио или је неправилно применио неку одредбу ЗКП што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Наиме, у жалби браниоца окривљеног се понављају наводи из првостепеног поступка, спори се утврђено чињенично стање, износи сопствена оцена изведених доказа, те понавља теза о томе да је окривљени АА у кривичном делу тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ учествовао као помагач, а не као саизвршилац. Наиме, окривљени је сада покојном ББ помогао да уђе у апотеку, будући да је покојни ББ имао повређену ногу и због тога је користио штап, а у апотеци је покојни ББ говорио окривљеном које лекове да узме, док је и део робе окривљени понео са собом на иницијативу покојног ББ. Надаље, у жалби се понавља навод о томе да се окривљени АА јасно изјаснио да је ББ требало да преузме лекове и прода их, те да он није имао намеру нити могућност да исте прода, о чему сведочи и навод одбране о томе да је желео лекова да се отараси, а током поступка није изведен ниједан доказ на околност продаје опојне дроге (већа количина новца, списак евентуалних купаца, контакт окривљеног са евентуалним купцима или уговарање продаје и слично), па према ставу жалбе, нема доказа из којих се може закључити да је окривљени опојну дрогу која је код њега пронађена држао у циљу даље продаје и да се у његовим радњама стичу елементи кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ за које је оглашен кривим. Такође, не могу постојати истовремено и кривично дело тешка крађа и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога, будући да предмет и једног и другог кривичног дела јесу лекови који су из апотеке одузети. Уколико је суд окривљеног огласио због крађе лекова из апотеке, чињеница да је окривљени краткотрајно у поседу држао предметне лекове, не може бити радња извршења кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, јер је ово краткотрајно држање предметних лекова, последица извршене тешке крађе. У конкретном случају, чин крађе не може створити било какву претпоставку да ће учинилац тог дела даље продавати украдене ствари, без обзира на природу украдених ствари, што је у конкретном случају нарочито релевантно, будући да је реч о учиниоцу који је конзумент лекова односно пронађених предмета. Мотив за крађу и посед лекова је штетна употреба, а не новчана корист од продаје исте, што потврђује и исказ представника оштећене апотеке ВВ која је пред судом објаснила да је претпоставила ко је извршилац крађе јер је реч о лековима које у својим терапијама користи окривљени, који је у својој одбрани и сам изјавио да је конзумент 6 таблета “Ксалол” од 1 мг.

Апелациони суд у Београду је цитиране наводе жалбе оценио као неосноване, будући да они представљају поновљене наводе из првостепеног поступка који су и према ставу овог суда већ били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА у радњи извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ учествовао као саизвршилац, а не као помагач, у смислу одредбе члана 33 КЗ. Наиме, и према налажењу овог суда у конкретном случају обимност радњи које је предузимао окривљени АА превазилазе радње помагања које би се састојале у неким споредним активностима, будући да из одбране самог окривљеног АА, те доказа у списима односно прегледаног видео снимка са сигурносне камере

оштећене апотеке, следи да је окривљени прихватио предлог ББ за обијање апотеке, да је донео свој алат чијем употребом је заједно са покојним ББ обио апотеку и ушао у исту, отворио врата, ББ омогућио му да уђе у апотеку, одакле су осим лекова ова лица одузела и новац која су на лицу места поделили, а затим лекове упаковали и однели из апотеке, при чему је већи део отуђених лекова пронађен управо код окривљеног АА, односно у његовој кући. Дакле, и према ставу овог суда окривљени АА је са сада покојним ББ заједнички, са умишљајем *учествовао у радњи извршења кривичног дела* тешка крађа из члана 204 став 1 КЗ, те је правилно оглашен кривим због саизвршилаштва у смислу одредбе члана 33 КЗ, а цитирани жалбени наводи немају утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари.

Према налажењу овог суда, из одбране окривљеног АА, те из материјалних доказа у списима, неспорно следи да је окривљени АА држао супстанце које су проглашене за опојну дрогу које су саставни део лекова који су код њега пронађени. Из измењене одбране окривљеног АА следи да је покојни ББ требало да преузме предметне лекове и прода их те да он није имао никакву намеру нити могућност да исте прода. Дакле, и из измењене одбране окривљеног АА следи да је окривљени неовлашћено држао супстанце проглашене за опојну дрогу *у циљу даље продаје*. Чињеница да ли би окривљени сам продао предметну опојну дрогу или би то учинио сада покојни ББ није релевантна у предметној кривичноправној ствари, будући да је суд са степеном извесности утврдио, а што произлази пре свега из одбране самог окривљеног АА, да су предметни лекови били намењени даљој продаји.

И према налажењу овог суда у конкретном случају је правилно првостепени суд утврдио да је окривљени АА заједно са окривљеним ББ у време, на месту и начин описан изреком пресуде предметне лекове најпре украо из апотеке, и то је учинио у циљу прибављања противправне имовинске користи. Првостепени суд је овај кривичноправни догађај описан изреком пресуде подводећи под правну норму правилно квалификовао као кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ за које кривично дело је окривљеног правилно и огласио кривим. Следећи кривичноправни догађај везан за неовлашћено држање опојних дрога у циљу даље продаје, који је правилно описан у посебном ставу изреке ожалбене пресуде, без обзира на чињеницу што је у фактичкој вези са претходним кривичноправним догађајем, у себи садржи све битне елементе кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ за које је окривљени правилно изреком пресуде и оглашен кривим. Дакле, након што је довршено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 у вези члана 33 КЗ, из доказа у списима следи са степеном извесности да је окривљени АА неовлашћено ради даље продаје држао супстанце које су проглашене за опојну дрогу, па без обзира на кратак временски период у коме је то неовлашћено држање постојало, код тако са степеном извесности утврђене чињенице да је ово неовлашћено држање било у циљу даље продаје (без обзира да ли би даљу продају вршио окривљени или покојни ББ), то се супротно цитираним наводима жалбе, и према ставу овог суда, у његовим радњама стичу

елементи и овог кривичног дела за које је правилно оглашен кривим.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, неосновано се у жалби браниоца окривљеног понавља навод из првостепеног поступка о примедбама на налаз и мишљење судског вештака изнетим на главном претресу 16.04.2024. и 10.03.2025. године, односно понавља теза о томе да је вештак прекорачио своје овлашћење и тумачио одбрану окривљеног у правном смислу те оценио њену веродостојност. Наиме, према налажењу овог суда, правилно првостепени суд није прихватио примедбе браниоца на налаз и мишљење вештака да је утврђивањем у налазу и мишљењу на страни 13 у последњем пасусу у коме је наведено да окривљени не негира да је деликте починио и детаљно описао на који начин, на који начин се вештак према ставу одбране бави основаношћу кривичних дела која су предмет поступка, и оцењивањем веродостојности одбране окривљеног чиме је доведена у сумњу непристрасност вештака и уредност његовог налаза и мишљења, будући да из доказа у списима следи да је вештак објаснио да је у овом делу вештачења изнео закључак на основу садржине одбране окривљеног коју је изнео на записнику пред ВЈТ у Панчеву и оставио могућност да је окривљени можда и негирао неке од деликата који му се стављају на терет и да оцена признања или непризнавања деликта није у домену процењивања вештака али је објаснио да налаз и мишљење није засновао на овој чињеници већ, како је констатовано на страни 14 пасус 4 вештачења, да је мотивацију код окривљеног за чињење деликта из члана 246 став 1 КЗ засновао на околности да окривљени повремено користи поменуте лекове, односно групу седатива, што је процењено као степен штетне употребе, а што је имало утицаја на процену урачунљивости окривљеног.

Цитирани налаз и мишљење вештака је неосновано оспорен и у жалби браниоца окривљеног, а навод жалбе о томе да начињени недостаци нису отклоњени испитивањем вештака, због чега је суд био у обавези да одреди другог вештака који би обавио ново вештачење окривљеног на околност његове урачунљивости, правилност и законитост пресуде није основано доведена у питање јер је налаз и мишљење вештака и према ставу овог суда у свему дат по правилима струке и науке, а одређивање новог вештачења би код правилно утврђених и потпуно утврђених чињеница водило само беспотребном одуговлачењу кривичног поступка и стварању непотребних трошкова.

У жалби браниоца окривљеног се истиче и да је суд у изреци пресуде пропустио да наведе које су то супстанце које се налазе на поменутом списку психоактивних контролисаних супстанци које је окривљени неовлашћено држао, због чега изрека не садржи све битне елементе бића кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, али су и ови наводи жалбе оцењени као неосновани. Наиме, првостепени суд је у изреци пресуде правилно навео све називе и количине свих лекова које је окривљени неовлашћено ради даље продаје држао у кући, а како из доказа у списима односно обављеног вештачења следи да ови лекови у себи садрже супстанце које се налазе на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка

психоактивних контролираних супстанци (како је то у изреци пресуде правилно и истакнуто), то изрека пресуда садржи све битне елементе, односно као што је речено нема нејасноћа ни противречности на које је жалбом неосновано указано.

Неосновано се жалбом истиче и да је суд погрешно када је прихватио измену оптужнице на главном претресу кроз противљење одбране и указивању на повреду члана 453 у вези члана 462 ЗКП, те је истакнуто да је промена учињена на штету окривљеног, због чега је суд повредио кривични закон. Наиме, према ставу овог суда првостепени суд је правилно код чињенице да је ВЈТ у Панчеву у поновном поступку на главном претресу након укидања прве пресуде у предметној кривичноправној ствари, изменио оптужни акт, тако да је означио важећи “Службени гласник РС” број 73/22 од 30.06.2022. године, који је ступио на снагу 08.07.2022. године и који садржи списак психоактивних контролираних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролираних супстанци уместо оног “Службеног гласника” који није важио у време извршења кривичног дела, а који је у предметној оптужници наведен, правилно ову измену прихватио и у изреци ожалбене пресуде, јер и према ставу овог суда првостепени суд правилно закључује да начињене измене не мењају суштину кривичног дела за која се окривљени терети, односно начињеним изменама нису измењена битна законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а измене како нису учињене на штету окривљеног, то се у конкретном случају према ставу овог суда не може са основом говорити о прекорачењу оптужбе на штету окривљеног АА.

Пресуда се коначно жалбом браниоца окривљеног спори и због одлуке о кривичној санкцији наводима о томе да је суд погрешно применио одредбу члана 55а КЗ, јер из дописа референта за извршење кривичних санкција Основног суда у Панчеву произлази да су окривљеном претходно спојене казне, па будући на број последње пресуде по којој је окривљени издржавао казну затвора под ознаком Кв.бр.494/17 од 06.10.2017. године, првостепени суд није утврдио које раније пресуде су преиначене и у односу на које је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 6 (шест) година и 10 (десет) месеци, па је самим тим упитно постојање услова из члана 55а став 1 КЗ, уколико су све раније осуде од најмање годину дана обухваћене наведеном пресудом, али су и ови наводи жалбе оцењени као неосновани.

Наиме, према налажењу Апелационог суда у Београду пресуда је у делу одлуке о кривичној санкцији правилна и на закону заснована, а суд је приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА правилно утврдио и адекватан значај дао свим чињеницама из члана 54 КЗ, које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Наиме, као олакшавајуће околности на страни окривљеног АА суд је ценио да је окривљени оба кривична дела учинио у стању смањене урачунљивости, али не у битној мери, да је реч о лицу без имовине, док је као отежавајућа околност правилно цењена *ранија вишеструка осуђиваност*, при чему суд правилно није као отежавајуће околности

ценио осуде из две пресуде и то пресуде Основног суда у Панчеву К.бр.111/11 од 15.05.2012. године на казну затвора у трајању од 1 (једне) године због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ и пресуде Окружног суда у Панчеву К.бр.117/03 од 13.04.2006. године на казну затвора у трајању од 1 (једне) године због кривичног дела из члана 206 став 3 КЗ у смислу члана 33 КЗ, јер је правилно ове две пресуде узео у обзир приликом примене одредбе члана 55а КЗ. Наиме, из доказа у списима произлази да је окривљени овим двема пресудама оглашен кривим због извршења кривичних дела која су учињена са умишљајем и осуђен на казне затвора у трајању од најмање 1 (једне) године, а од дана отпуштања окривљеног АА са издржавања казне до извршења новог кривичног дела није протекло 5 година, јер је окривљени са издржавања раније казне у трајању од 6 (шест) година и 10 (десет) месеци по пресуди Основног суда у Панчеву Кв.бр.494/17 од 06.10.2017. године условно отпуштен 15.12.2020. године.

Према налажењу Апелационог суда у Београду у конкретном случају код оваквог правилног утврђења првостепеног суда ирелевантно је које су раније пресуде преиначене пресудом која носи ознаку Кв.бр.494/17 од 06.10.2017. године и којом је окривљеном изречена јединствена казна затвора у трајању од 6 (шест) година и 10 (десет) месеци, будући да из доказа у списима неспорно следи да је окривљени раније два пута осуђен за кривична дела са умишљајем на затвор од најмање једне године, те да од отпуштања учиниоца са издржавања казне затвора до извршеног новог кривичног дела није протекло 5 година, а чиме су испуњени сви услови одредбе члана 55а КЗ.

Имајући у виду тежину учињених кривичних дела, степен кривице окривљеног, суд је правилно окривљеном АА претходно утврдио за кривично дело из члана 246 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци, за кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, претходно утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 7 (седам) месеци, те узео као утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци из пресуде Основног суда у Панчеву К.бр.342/22 од 01.08.2023. године, која је правноснажна 17.08.2023. године, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ окривљеног правилно осудио на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју ће се урачунати време проведено на издржавању казне затвора.

И према налажењу овог суда овако изречена казна је адекватна како тежини извршених кривичних дела, тако и личности окривљеног као извршиоца и њоме ће се постићи сврха кажњава и изрицања кривичних санкција које су предвиђене одредбом члана 4 и 42 КЗ, односно довољно ће се утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела, следом чега су другачији жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Следом свега реченог Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Саветник
Јелена Каличанин Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић